

(Зора влиза тихо. Приближава я).

Зора (като милва Гуга), Гуго, сестричке, стига толкозъ.

Гуга (измжчена). Ти ли си Зора? Седни до мене. Разтуши ме, че се задъхвамъ.

Зора. Той замина. Сега можемъ да се поизкажемъ.

Гуга. И като се поизкажемъ?

Зора. Се поолеква. Какво друго ни остава? Затворилъ ни, свѣтъ да не видимъ. Оставилъ на портата тия манафи—не смѣешъ глава да подадешъ навънъ!

Гуга. Тъй е.

Зора. И затуй ни остава само да се поокаемъ. Ех-хъ ние баремъ сме тука, ами другитъ—другитъ тамъ въ харема да ги оплачешъ... Какъ ми е мило, кога ида при тѣхъ... всички се оплакватъ и никоя не смѣе да вдигне глава... Робия не, ами по-зло. И до кога? До кога ще трае това?

Гуга (задъхано). Азъ ли!... Азъ ли! ще му дойда дохакъ.

Зора (като ѝ хваща ржцетъ). Ами вѣрно ли е туй?...

Гуга. Кое?

Зора. Азъ подслушвахъ... Искахъ да чуя, какво ще ти каже...

Гуга. Кое чу?

Зора. За крилцата подъ раменетъ... За вкаменяването...

Гуга. Истина не, ами сжщинска истина.

Зора. А на мене, нищо не е казалъ... Види се много те обича.

Гуга. Не е обичъ, сестро, ами е... Забравя се, когато ласкае — и тогазъ...

Зора (въ колебание). Че тогазъ... Когато се върне... ти ужъ го милвай... пъкъ когато се забрави, пипни тия крилца — та перце да не остане подъ мишници... А по-дире — вкамени го! И свършено! (плѣсва ржце). Гуга, мила Гуга, ти ще ни избавишъ,

Гуга (погълната отъ мисълъ). Тъй!... тъй, сестро!

Зора (като ѝ стиска ржцетъ). Тъй, сестричко! тъй трѣбва да стане... инакъ... Само дано сега като се върне да не домъкне друга. И тебъ да отритне.

Гуга. Ти не ме ли ненавиждашъ, че...

Зора. Че ти какво си крива? Ти не си ми искала злото... Ако знаяхъ, че това ще ме сполете, никога да не съмъ пѣла неговата пѣсенъ и никога не бихъ кѣснѣла въ градината да гледамъ месеца, кога изгрѣва и да чакамъ дано прелети надъ нашата градина.

Гуга. Сжщо като менел.. Ами азъ, ами азы! Като се бѣхъ халосала въ неговата пѣсенъ, че като я викняхъ — чердака ни кѣнтѣше.